

Arrest

nr. 177 070 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 april 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 13 mei 2016 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de overwegingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Somalisch staatsburger, verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Halgan van het district Bulo Burte in de provincie Hiraan.

Uw neef benaderde u toen u op een dag onderweg was naar school met de eis dat u in naam van Al-Shabaab een aanslag zou plegen. Toen u dit weigerde nam hij u mee en sloot hij u op in een huis waar nog andere leden van Al-Shabaab aanwezig waren. Op de derde nacht van uw vasthouding vond er in de buurt van waar u was opgesloten een gevecht plaats. Toen de Al-Shabaabstrijders die u bewaakten u achterlieten om mee te gaan vechten, kon u ontsnappen. Een vreemde pikte u op langs de kant van de weg en bracht u in contact met uw moeder en oom. Die kwamen naar u toe en besloten dat u het land moest verlaten.

Op 15 augustus 2015 ontvluchtte u Somalië. Op 17 september 2015 kwam u in België aan, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

U kan niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Halgan in het district Bulo Burto van de provincie Hiraan. Uw kennis over de lokale geografie van uw regio laat ten eerste veel te wensen over. Gevraagd naar buurdorpen van uw dorp, Halgan, geeft u weliswaar een hele lijst met dorpen en steden maar dit geeft een ingestudeerde indruk. Zo gebruikt u namelijk de windrichtingen om aan te duiden waar deze dorpen zich bevinden ten opzichte van Halgan, hoewel verder uit het interview blijkt dat u niet weet in welke richting de zon ondergaat (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7 en 9). Bovendien stelt u dat de opgesomde lijst met dorpen de dichtstbijzijnde dorpen betreft, terwijl uit de kaart van uw regio blijkt dat u de dichtstbijzijnde dorpen helemaal niet opsomt maar wel de namen van dorpen en steden geeft die verder van Halgan verwijderd zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 9). Zo stelt u dat Gararsyani in noordelijke richting het dichtste ligt bij Halgan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7). Gevraagd of er verder niets tussen deze twee dorpen ligt, geeft u het onzekere antwoord dat u denkt van niet en dat Gararsyani volgens u het dichtste bij Halgan ligt (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7-8). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar Garaashka, het dorp dat volgens de kaart in noordelijke richting het dichtste bij Halgan ligt, stelt u hiervan nog nooit gehoord te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 8). Bovendien kunt u de afstand tussen Halgan en Gararsyani helemaal niet inschatten. Zo zegt u dat de dorpen "een stuk te voet" van elkaar liggen, maar kunt u niet specificeren hoe ver het dan wel stappen is (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7). U stelt dat u er nooit kwam, hoewel dit dorp op de weg ligt die vanuit Halgan naar

Beletweyne loopt en u verder tijdens het interview stelt dat u er passeerde om Somalië te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 10 en 22). Gevraagd of mensen uit uw dorp dan nooit in Gararsyani kwamen, stelt u dat er waarschijnlijk wel mensen zijn die naar daar gingen maar dat u niet weet hoe lang ze er over deden, "het kan zijn een uur, het kan zijn uren" (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7). Ook de afstand tussen Halgan en Beero Yabal, nochtans het dorp dat volgens u het dichtste ligt in zuidelijke richting, kunt u helemaal niet inschatten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 7-8). Dit is des te vreemder aangezien u wel weet dat Buulo Burte, een stad die verder ligt op de weg die langs Beero Yabal passeert en waar u nooit kwam, een uur of drie, vier met de bus verwijderd is van Halgan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 8). Gevraagd naar Habas Weyn, een ander buurdorp van Halgan dat u zelf spontaan niet vermeldt, kunt u het dorp wel correct positioneren ten opzichte van Halgan maar hebt u opnieuw niet het minste idee van hoe ver dit dorp van Halgan ligt (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 10). Gevraagd of er nog andere dorpen tussen Halgan en Habas Weyn liggen, antwoordt u met het dorp Ceel Dheer (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 8). Nochtans blijkt uit de kaart dat Habas Weyn het dichtste dorp is bij Halgan in zuidoostelijke richting en dat Ceel Dheer veel verder ligt van Halgan in noordelijke richting. U herhaalt echter dat u gehoord hebt dat Ceel Dheer en Bur Libe de dichtste dorpen zijn in oostelijke richting en dat Habas Weyn en Xoofow daar verder voorbij liggen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 8-9). Gevraagd naar Dhaxlar, een ander buurdorp van Halgan dat tevens in de buurt van Habas Weyn en Xoofow ligt, stelt u wel degelijk al van het dorp gehoord te hebben maar kunt u niet aangeven in welke richting het ligt (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 9). Ook stelt u dat de Shabelle rivier ten westen van Halgan stroomt, maar hebt u wederom geen idee van hoe ver deze rivier van uw dorp ligt (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 111). Ten slotte wordt opgemerkt dat u geen enkel idee hebt van de dorpen die u passeerde op de weg van Beletweyne naar Ferfer tijdens uw vlucht uit Somalië (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 22). U stelt dat u onderweg wel bomen, planten, huizen en weg hebt gezien maar niets weet over dorpen.

Ook uw kennis van de recente politieke geschiedenis van uw eigen regio is ondermaats. Zo kunt u aanvankelijk niet specifiek antwoorden op de vraag hoe lang Al-Shabaab in Halgan reeds aan de macht is dan dat ze daar al heel lang zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 13-14). Het is echter opvallend dat u zich later tijdens het interview opeens wel lijkt te herinneren dat Al-Shabaab sinds 2009 aan de macht is (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 17). Bovendien zijn uw verklaringen over het terugtrekken van Al-Shabaab uit uw regio tegenstrijdig. Zo stelt u aanvankelijk dat Al-Shabaab de laatste periode "binnen en buiten" kwam (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 14). Gevraagd of Al-Shabaab dan ooit verdreven werd uit Halgan toen u daar nog woonde, stelt u echter dat dit één keer het geval was in augustus 2015. Gevraagd of Al-Shabaab hiervoor dan al eens verdreven was uit Halgan, antwoordt u dat u dit niet weet. Wanneer u later tijdens het interview nogmaals gevraagd wordt of Al-Shabaab dan onafgebroken aan de macht was van 2009 tot in augustus 2015 stelt u "ze kwamen en ze gingen weg" (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 17). Vervolgens gevraagd wanneer ze dan weggingen, antwoordt u dat ze weggingen als er een invasie gebeurde vanuit Buulo Burte. Het is echter opvallend dat u niet kunt inschatten hoe vaak er dan zo'n invasie was vanuit Buulo Burte. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt overigens dat Al-Shabaab zich in de zomer van 2014 ook al eens kort terugtrok uit Halgan. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, indien u zich op dat moment in Halgan bevond, dit zou weten. Ook blijkt u wel heel weinig te weten over de Unie van de Islamitische Rechtbanken, die in 2006 het grootste gedeelte van Centraal- en Zuid Somalië onder haar macht had. Gevraagd om iets over deze groepering te vertellen, stelt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 15). Vervolgens gevraagd of deze groepering dan ooit de controle had over Halgan, antwoordt u echter bevestigend. U stelt echter de namen van hun vertegenwoordigers niet te kennen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan echt geen namen weet van vertegenwoordigers van de Islamitische Rechtbanken uit uw regio, geeft u echter de naam A.(...) I.(...) S.(...) (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 15). Opnieuw gevraagd om dan eens wat meer te vertellen over deze Unie van Islamitische Rechtbanken, stelt u dat zij de macht hadden voor Al-Shabaab. Nochtans stelt u dat A.(...) D.(...), de huidige districtscommissaris van Buulo Burte, bij de Unie Van de Islamitische Rechtbanken is aangesloten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 16). Ook al was u nog jong ten tijde van de Unie van de Islamitische Rechtbanken, er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u meer over deze groepering zou kunnen vertellen en correcter zou kunnen aanduiden wanneer zij in uw regio de macht hadden en wie de vertegenwoordigers waren van deze groepering in uw eigen regio. Ook is het opvallend dat u niet weet tot welke clan A.(...), de man die provinciegouverneur was van Hiraan toen u uit Somalië vertrok, behoort (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 17).

Ten slotte wordt opgemerkt dat de verklaringen over uw dagelijks leven in Halgan ongeloofwaardig zijn. Zo is het opvallend dat u geen enkel concreet incident kunt vermelden waarbij Al-Shabaab iemand van de lokale bevolking van Halgan oppakte of strafte. Gevraagd naar hoe Al-Shabaab de lokale bevolking

van Halgan behandelde, verwijst u zelf naar meisjes die gestraft worden omdat ze de kledingvoorschriften niet naleven (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 19). Gevraagd naar concrete voorbeelden hiervan, stelt u dat er wel vrouwen zijn geweest die gestraft waren, maar dat u er niet bij was. Wanneer u hierna de vraag gesteld wordt of u dan geen enkel concreet voorbeeld kunt geven van iemand die door Al-Shabaab werd bestraft omdat ze een bepaald voorschrift niet naleefden, stelt u opnieuw dat dit kan gebeurd zijn maar dat u het zelf niet heeft gezien. Gevraagd naar mensen die door Al-Shabaab werden gearresteerd, stelt u dat er wel degelijk mensen werden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 19). Gevraagd naar wie er dan werd gearresteerd, komt u niet verder dan te verklaren dat mensen die niet deden wat ze vroegen, die niet luisterden, werden opgepakt. Gelet op de jarenlange aanwezigheid van Al-Shabaab in uw eigen dorp, Halgan, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich concrete incidenten voor de geest zou kunnen halen van dergelijke incidenten. Ook zijn uw verklaringen over de droogte van 2011, die ontzettend zwaar was en onder andere in uw regio een hongersnood veroorzaakte, niet doorleefd. Gevraagd naar uw persoonlijke beleving van deze vreselijke periode, komt u niet verder dan te stellen dat er mensen hielpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 20). Gevraagd wie de hulp bood, stelt u vaagweg dat dit Somalische mannen waren. Bovendien is het opvallend dat u stelt dat u met uw familie ook beroep moest doen op water- en voedselbedelingen, maar toch beweert dat deze droogte geen belangrijke impact had op u en uw gezin. Bovendien is het opvallend dat u zich geen recentere droogte herinnert dan die uit 2011 hoewel uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er zich in 2014 ook een periode van droogte heeft voorgedaan in uw regio, waardoor er ook in uw regio voedseltekorten waren en er voedselhulp moest komen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich dit zou kunnen herinneren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in Somalië voor uw aankomst in België niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Halgan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 19 februari 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Somalië (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.02.2016, p. 27). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om

louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en "van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

In haar tweede middel werpt verzoekster de schending op van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn) en van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de nieuwe Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het 'fair-play' beginsel en wederom "van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoekster voert in haar derde middel, naast nogmaals de schending van de twee voormelde richtlijnen, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van "de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Verzoekster zet haar middelen als volgt uiteen:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoekende partij:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoekende partij bevindt zich hier in België, waar hij zijn huidige aanvraag tot asiel heeft ingediend.

Verzoekende partij is ontegenzeggelijk buiten zijn land van herkomst.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*

Overwegende dat verwerende partij meent dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat zij wel degelijk een persoonlijke vrees heeft voor vervolging.

Deze vrees vereist zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat.

De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij werd door verweerster geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft kunnen aantonen.

Verweerster komt tot dit besluit omdat, steeds volgens verweerster verzoekster in gebreke zou zijn gebleven mee te werken aan het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag, en met name dat zij in gebreke zou zijn gebleven correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot haar identiteit, haar nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten.

Verweerster meent dit gebrek aan medewerkingsplicht te kunnen vaststellen omdat geen geloof zou kunnen worden gehecht aan de Somalische nationaliteit van verzoekster.

Volgens verweerster zou de geografische kennis van verzoekster over haar regio van afkomst “veel te wensen” overlaten.

Verweerster dient nochtans vast te stellen dat concludante wel degelijk zowel dorpen als steden in de buurt van haar dorp Halgan kan opgeven, maar meent dat dit niet in aanmerking kan genomen worden omdat dit een “ingestudeerde indruk” zou geven.

Verweerster lijdt dit af uit het feit dat verzoekster de dorpen zou kunnen situeren met behulp van de windrichtingen, maar dat zij niet zou weten in welke richting de zon ondergaat.

Verzoekster wil opmerken dat zij van meet af bij het interview gesteld heeft nooit elders dan in Halgan Somalië verbleven te hebben en dat zij naast Somali enkel een beetje arabisch spreekt, dat zij op de Koranschool leerde. Dat zij 5 jaar naar school ging.

Verzoekster wil eveneens opmerken dat zij inderdaad de richting waarin deze dorpen liggen aangaf, omdat dit haar zo gevraagd werd. Dat zij zich daar echter niet toe beperkte, zoals blijkt uit het verhoorverslag, waar op pagina 7 te lezen staat :

(...)

Dat duidelijk is dat verzoekster in het algemeen de dorpen, die zij als dichtstbijzijnde kende opsomde.

Dat verweerster meent dat deze kennis niet accuraat is omdat verzoekster niet zou weten dat de zon opkomt in het oosten....

Dat verzoekster inderdaad als volgt antwoordde :

Dat dit duidelijk foute antwoord echter bezwaarlijk kan aanzien worden als een bewijs dat verzoekster niet afkomstig zou zijn uit Somalië...

Dat verder gesteld wordt dat verzoekster niet uit Somalië afkomstig zou zijn omdat zij de dichtstbijzijnde dorpen niet juist zou situeren.

Dat opgemerkt moet worden dat niet betwist wordt dat verzoekster correct de juiste richtingen van de dorpen die zij aangeeft opsomt.

Dat haar echter verweten wordt dat zij bepaalde tussenliggende dorpen niet zou weten liggen, sterker nog niet zou weten dat zij er liggen, :minstens niet hoever zij van Halgan vandaan zouden liggen.

Dat verzoekster steeds gesteld heeft dat zij zelf Halgan nooit verliet. Dat zij dan ook niet uit eigen ervaring kan spreken.

Overwegende dat de kaart van het district Bulo Burto die bij het administratief dossier gevoegd wordt volkomen onleesbaar is. Dat zelfs Halgan er niet op terug te vinden is.

Dat ook de namen van de andere dorpen onleesbaar zijn, laat staan dat de situatie van het ene tegenover het andere na te kijken is.

Dat de raadsman van verzoekster op internet opzoeken verrichtte en een gedetailleerde map terugvond op <http://www.globalmaps.xyz/plc/6341702/> waarop Halgan inderdaad vermeld staat.

Dat het eerste en enige dorp in NOORDELIJKE richting, op de weg naar Beledweyne zoals verzoekster aangaf wel degelijk GARARSYANI is.

Dat in dat verband verzoekster wil bevestigen dat zij effectief nooit in GARARSYANI geweest is, in de zin van er gebleven/gestopt te zijn.

Dat zij dit dorp wel passeerde bij haar vlucht. Dat zij dit ook zo aangaf bij het verhoor.

(...)

Dat zij ook geen andere dorpen aangaf als dorpen die zij passeerde.

Dat er op dat vlak dan ook geen tegenstrijdigheid is.

Dat nog volgens deze gedetailleerde kaart er effectief geen ander dorp tussen Halgan en Gararsyani in Noordelijke richting ligt.

Dat het dorp Garaashka volgens deze kaart ten Zuiden van Halgan ligt, doch niet op de weg zelf maar er vanaf. Dat het klaarblijkelijk zo goed als deel uitmaakt van Halgan, er eigenlijk een gehucht van schijnt te zijn.

Dat op de weg in Zuidelijke richting steeds volgens deze kaart inderdaad BEERO YABAAL ligt dat het eerste dorp is dat in die richting op de grote baan tegengekomen wordt.

Dat het dan ook duidelijk is dat verzoekster wel degelijk de dorpen die vanuit haar dorp bereikt konden worden opsomde, en op een duidelijk correcte manier.

Dat verzoekster gevraagd naar een dorp dat zij niet genoemd had, dit eveneens wel correct kan plaatsen op de kaart.

Dat verzoekster weet dat de rivier ten westen ligt van het dorp, doch dat haar verweten wordt dat ze niet weet hoe ver precies. Dat volgens een ruwe schatting op de kaart deze rivier een 10tal km van het dorp verwijderd is, terwijl er GEEN weg aangeduid is....

Dat gelet op enerzijds de jonge leeftijd van verzoekster, en anderzijds de algemene (oorlogs)situatie in Somalië, het niet onaannemelijk is dat zij er nooit naar toe ging en dan ook niet kan zeggen hoe ver het precies is.

Dat het integendeel gelet op die situatie, in een land waar vrouwen traditioneel thuis blijven vreemd zou zijn dat verzoekster wel overal zou geweest zijn.

Dat dit precies het zogezegd "ingestudeerd" karakter van de kennis van verzoekster tegenspreekt.

Dat tenslotte het onterecht is dat verzoekster – aan wie anderzijds instuderen verweten wordt – geen opsomming kan geven van alle dorpen die ze op haar vlucht langs de weg naar Beledweyne tegenkwam.

Dat verweerster veronderstelt dat er overal naamplaatjes staan en dat verzoekster die op de vlucht was de tijd genomen zou hebben deze te memoriseren...

Dat bovendien verzoekster wel degelijk een belangrijk aantal namen gaf, net als de grensstad Ferfer.

Dat verzoekster ook juist Halgan situeert aan de grote baan. Dat haar huis daar echter nog ongeveer 30 minuten te voet vandaan was. Dat verzoekster zowel het hotel, het politiekantoor, dat echter altijd gesloten is, als het busstation in Halgan situeerde.

Dat zij ook de markt benoemde.

Dat dit geen "ingestudeerde" kennis kan zijn.

Dat zij ook melding maakt van het hospitaal in Bulo Burte, dat volgens info van het CGVS effectief het hospitaal in de regio is.

Overwegende dat verzoekster meent dat haar onterecht een ingestudeerde kennis verweten wordt. Dat zij wel degelijk een normale kennis heeft.

Overwegende dat de motivering van verwerende partij bovendien tegenstrijdig is, ofwel is de kennis van verzoekster ingestudeerd, ofwel is ze dat niet...

Dat nu verzoekster nooit persoonlijk de verschillende dorpen in de buurt bezocht haar kennis ten andere noodzakelijkerwijze tweedehands was.

Dat dit ook kan verklaren waarom de richting of volgorde waarin de dorpen volgens verzoekster liggen mogelijks niet altijd accuraat is.

Overwegende dat het eerste motief van de verwerende partij dan ook niet kan weerhouden worden als valabel motief om te twijfelen aan de afkomst van verzoekster.

Dat ook de analyse van de kennis van de situatie in Somalië niet accuraat is.

Dat vooreerst aan verzoekster verweten wordt dat zij eerst niet kon zeggen hoe lang precies AL SHAHAAB al aan de macht is dan dat ze dat al heel lang zijn terwijl zij later in het verhoor correct 2009 vermeldde.

Dat de verwerende partij er onterecht geen rekening mee houdt dat enerzijds verzoekster nog zeer jong is en dat zij in 2009 slechts 15-16 jaar oud was.

Overwegende dat de verwerende partij bovendien op onnauwkeurige wijze haar vragen formuleerde over het bewind van AL SHABAAB zodat zij onterecht verzoekster onnauwkeurige antwoorden verwijt.

Dat aan verzoekster het volgende gevraagd werd:

(...)

Dat beide antwoorden correct zijn. Dat AS immers reeds 6 jaar aan de macht was.

Dat verzoekster verder preciseert:

(...)

Dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is tussen het feit één keer verdreven te zijn en een aantal keren zich teruggetrokken te hebben en teruggekeerd te zijn.

Dat immers de vraag verschillend was:

(...)

Dat verzoekster preciseert dat het verdrijven gebeurde door de militairen en naar aanleiding van gevechten:

(...)

Zij het dat zij er zelf dus geen getuige van was.

Dat dit een ander gegeven is dan de terugtrekking op eigen initiatief in de zomer van 2014, waarvan de verwerende partij zegt dat zij eerder vertrokken zijn.

Dat dit integendeel een bevestiging is van het feit dat verzoekster stelde dat ze “binnen en buiten” kwamen of later “het ze kwamen en gingen weg”

Dat dit duidelijk bevestigt wat ook blijkt uit de informatie van de CGVS, met name dat zij zich al eerder eens terugtrokken met name in 2014.

Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoekster in de bestreden beslissing verweten wordt dat ze niet zou geweten hebben dat AL SHABAAB zich al eerder eens terugtrok.

Overwegende tenslotte dat het onterecht is dat aan verzoekster verweten wordt niet veel te weten over de Unie van Islamitische Rechtbanken die in 2006 het grootste deel van Centraal en Zuid- Somalie in haar macht had.

Dat in 2006, verzoekster die eind 1993 geboren werd, 12 jaar was!

Dat haar antwoord dat deze groepering, waarover zij spontaan niet veel kan vertellen wat héél begrijpelijk is, ooit aan de macht was in Halgan, antwoordt zij correct bevestigend, dat zij correct zich de naam van één van de vertegenwoordigers weet te herinneren en ook correct kan plaatsen dat deze aan de macht waren voor AL SHABAAB.

Dat tenslotte uit het louter schuldig blijven van het antwoord op de vraag tot welke clan de provinciegouverneur behoort geenszins afgeleid kan worden dat verzoekster niet uit Somalië afkomstig kan zijn.

Dat bovendien gesteld dient te worden dat verzoekster wel degelijk en correct antwoordde op een heleboel andere vragen, ook over de clans van andere dignitarissen.

Dat zij ook over de verschillende clans, de verschillende provincies, verschillende machthebbers in verschillende perioden uitgebreid antwoordde.

Dat ook onterecht gesteld wordt dat verzoekster niet afdoende kon antwoorden op vragen over het dagelijkse leven.

Overwegende dat verzoekster onmiddellijk specificeerde dat zij naar schoolging en voor de rest bij mama thuis bleef:

(...)

Dat de school in de eigen wijk lag:

(...)

Overwegende dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, verzoekster wel degelijk spontaan vertelde over de voorschriften van AL SHABAAB die het dagelijks leven beïnvloedden:

(...)

Dat verzoekster als ze ondervraagd wordt over meer concrete gegevens zij antwoordt:

(...)

En:

(...)

Dat verzoekster daarvoor ten andere uitgelegd had dat haar moeder problemen had met haar voet en dat dat ook een reden was waarom zij niet buiten ging.

Dat verzoekster geen getuige was van concrete incidenten en er dan ook geen kon geven:

(...)

Dat specifiek gevraagd naar mogelijke arrestaties van ouderen, verzoekster antwoordde dat zij daar geen weet van had, dat zij wel gehoord had van een koran-leraar maar dat zij die niet kende aangezien deze niet van haar school was.

(...)

Overwegende dat verzoekster dan ook wel degelijk kennis heeft van de problemen en het bewind van A SHABAAB, gaande van kledij en de wijze dat je deze moest dragen, tot datgene wat je zegt.

Dat het eveneens onterecht is wat betreft de hongersnood naar aanleiding van de droogte van 2011, dat de antwoorden van verzoekster als “niet doorleefd aanzien worden”.

Dat verzoekster dan nauwelijks 18 is. Dat zij weet dat haar familie beroep deed op water- en voedselpakketten.

Dat het feit dat dit verder geen belangrijke impact had op het dagelijkse leven, gewoon was omdat voor het overige het leven gewoon doorging, wat ook zo was.

Dat bovendien onterecht uit de antwoorden van verzoekster afgeleid wordt dat zij zich slechts één droogte zou herinneren.

(...)

Dat dit antwoord impliceert dat er minder grote droogtes geweest zijn!

Dat in de mate dat het antwoord van verzoekster betreffende de relatief beperkte impact van de grootste droogte, nu zij deze overleefden met water- en voedselpakketten, het feit dat verzoekster zich andere, volgens de verklaringen van de CGVS zelf kortere periodes niet herinnerde dan ook absoluut geen aanduiding is als zou zij niet van Somalië afkomstig zijn.

Overwegende dat het opvallend is dat de CGVS geen enkele rekening houdt bij de beoordeling van de afkomst van verzoekster met de resem informatie, die door verzoekster wel degelijk correct gegeven werd.

Dat verzoekster meent dat dit gebrek aan afweging de bestreden beslissing nog meer op losse schroeven zet.

Dat zij immers wel degelijk van Somalië afkomstig is.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging” (Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen” (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 100).

Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekster zelfs niet apprecieert, terwijl er zich niet de minste tegenstrijdigheid in bevindt tegenover haar verklaringen bij DVZ, en dit enkel en alleen omdat de CGVS meent dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Somalië.

Dat nochtans volgens constante rechtspraak een coherent asielrelaas op zich voldoende bewijs is.

Dat bovendien rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoekende partij besneden is, van het type 3(dichtgenaaid), waarbij volgens doktersverslag en om medische redenen zij geopend dient te worden voor haar eigen gezondheid.

Dat dit niet alleen bij verzoekster thans angsten opwekt, doch dat dat ingeval van terugkeer naar Somalië voor bijkomende problemen zal zorgen vanwege haar familie, die haar fysische integriteit in het gedrang riskeren te brengen.

Dat dit aspect niet onderzocht werd, dat verzoekster er zelfs niet naar gevraagd werd.

Dat bovendien zowel de infibulatie als het feit dat verzoekster deze verminking onderging een bijkomende bevestiging is dat zij wel degelijk afkomstig is van Somalië, waar 98% van de vrouwelijke bevolking deze “behandeling” dient te ondergaan....

Overwegende dat het dan ook wel degelijk onterecht is dat verwerende partij de asielaanvraag niet ten gronde onderzocht.

Dat deze medische attesten bovendien ook melding maken van psychische problemen, die duidelijk niet onderkend werden bij het verhoor door de CGVS.

Dat ook deze, zeker bij een jong meisje, hun invloed kunnen hebben op het relaas.

Dat verzoekster wil aanstippen dat zij haar regels had op het ogenblik van het verhoor, die zoals blijkt uit het medisch attest zeer pijnlijk zijn; dat zij over deze omstandigheid, omwille van het intieme karakter ervan niet heeft durven praten.

Dat er aanleiding is tot hervorming, minstens vernietiging van de bestreden beslissing.

(...)

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term ‘asielaanvraag’ dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overwegende dat in casu vastgesteld dient te worden dat verweerster enkel en alleen de noodzaak tot bescherming onderzocht op grond van art.48/4par.2 c van de vreemdelingenwet en tot het besluit kwam dat er geen sprake is in India van een "gewapend conflict in volkenrechtelijke zin".

Overwegende dat art.48 ruimer is dan enkel een bescherming tegen intern gewapend geweld.

Dat artikel 48 eveneens bescherming verleent tegen:

-Doodstraf of executie

-Onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst.

-Ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict. Met de laatste categorie worden vooral vluchtelingen uit oorlogsgebieden bedoeld die geen individuele vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de Conventie van Genève (ras, godsdienst, behoren tot bepaalde sociale groep, politiek overtuiging of nationaliteit) kunnen hardmaken maar een algemene geweldsituatie ontvluchten.

Dat door de subsidiaire bescherming enkel te bekijken vanuit het standpunt van een algemene geweldsituatie, verweerster duidelijk te kort gekomen is aan haar verplichting de situatie van verzoekende partij volledig te onderzoeken.

Dat met name de problematiek van de vrouwelijke verminking, daar waar 98% van de Somalische vrouwen er het slachtoffer van zijn niet overwogen werd.

Dat er geen enkele vraag naar gesteld werd.

Dat verder een bijkomende tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing vastgesteld dient te worden.

Dat immers op vlak van de subsidiaire bescherming aan verzoekster verweten wordt dat door haar gebrek aan medewerking niet bepaald kan worden uit welke regio van Somalië zij afkomstig zou zijn, daar waar bij het onderzoek van de asielaanvraag verweerster meent dat verzoekster haar Somalische nationaliteit niet aantoonde.

Dat er een belangrijk verschil is tussen het al dan niet aantonen van de Somalische nationaliteit en het aantonen van afkomst van een bepaalde regio van Somalië, nu in dat laatste geval de afkomst van Somalië wel aanvaard wordt.

Dat een beslissing die enerzijds stelt dat verzoekster niet uit Somalië komt, anderzijds dat zij niet aantoonde uit welke streek van Somalië zij afkomstig is duidelijk niet afdoende gemotiveerd is.

Overwegende dat de problematiek van de subsidiaire bescherming helemaal niet onderzocht wordt door verweerster, steeds omdat onterecht geen geloof gehecht wordt aan de afkomst van verzoekster, luik van de betwisting hoger uiteengezet.

Dat wat betreft de subsidiaire bescherming verweerster zich ermee vergenoegd zonder enige verdere motivering te stellen dat "verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kan aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen."

Dat geen enkel individueel onderzoek van de risico's van verzoekende partij individueel ingeval van terugkeer gedaan werd, daar waar de verwerende partij deze minstens had moeten onderzoeken en had moeten doen besluiten tot het toekennen van subsidiaire bescherming.

Verweerster schendt bijgevolg niet enkel bovenstaande bepalingen, maar ook haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

(...)

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verweerster negeert onmiskenbaar dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus veel ruimer is dan artikel 48/4, §2, punt c.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Overwegende dat verweerster zelf dient toe te geven dat de veiligheidssituatie in Somalië, minstens in bepaalde delen van Somalië nog altijd alles behalve veilig te noemen is.

Overwegende dat verweerster het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48 a en b helemaal niet onderzoekt.

Overwegende dat er dan ook aanleiding is verzoekende partij minstens subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een aantal medische attesten toe (verzoekschrift, bijlagen 2 tot 4).

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De aangevoerde middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/5 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van het ‘fair-play’ beginsel, van artikel 3 van het EVRM en van de oude en de nieuwe Kwalificatierichtlijn. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “*de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om te preciseren op welke wijze de bovenstaande bepalingen zouden worden geschonden. Bijkomend stipt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet van toepassing is wanneer een meervoudige asielaanvraag wordt ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, nu de beslissing werd genomen naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar plicht tot medewerking. Immers, zo stelt de commissaris-generaal, kan er geen geloof worden gehecht aan de Somalische nationaliteit van verzoekster, hetgeen een van de kernelementen is uit de asielprocedure en essentieel is om uit te maken of zij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster kan luidens de bestreden beslissing niet aannemelijk maken daadwerkelijk uit Halgan afkomstig te zijn omdat haar kennis over de lokale geografie te wensen overlaat, haar kennis over de recente politieke geschiedenis van haar eigen regio ondermaats is en haar verklaringen over haar dagelijks leven ongeloofwaardig zijn. Aangezien de afkomst van verzoekster ongeloofwaardig is, kan er, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof worden gehecht aan de feiten op grond waarvan verzoekster bescherming vraagt en maakt zij niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Aangaande de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de veiligheidssituatie in Somalië regionaal erg verschillend is en dat het niet volstaat dat verzoekster verwijst naar haar Somalische nationaliteit maar dat zij duidelijk zicht dient te bieden op haar eerdere verblijfplaatsen binnen of buiten Somalië. Vermits verzoekster op dit punt in gebreke blijft wordt in de beslissing geconcludeerd dat zij geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.7. In haar eerste middel overloopt verzoekster de verschillende elementen van de definitie van vluchteling en past deze toe op haar situatie, waarbij zij de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen en hoofdzakelijk ingaat op de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot haar herkomst uit Somalië.

2.8. De Raad merkt op dat het geenszins onredelijk is dat de overheid, wanneer de asielzoekster geen documenten kan overleggen waaruit haar herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene te toetsen en dat uit het aangetoonde gebrek aan kennis kan worden afgeleid dat verzoekster geen bewijs levert van haar beweerde afkomst (cf. RvS 11 januari 2006, nr. 153.481). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, toen haar door de commissaris-generaal werd gevraagd naar een aantal buurdorpen van Halgan, een hele lijst van dorpen opsomde volgens windrichting (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 19 februari 2016, p. 7). Nochtans antwoordde verzoekster *"In het noorden"*, toen haar tijdens het gehoor gevraagd werd waar de zon opkomt (*Ibid.*, p.9). Dit vormt inderdaad geen bewijs voor het feit dat verzoekster niet afkomstig zou zijn uit Somalië, zoals zij in haar middel stelt, maar het is wel een indicatie dat haar kennis over de ligging van de dorpen, die haar dorp omringen, bijzonder weinig doorleefd is. Bovendien blijkt uit nazicht van de kaart van de Hiraan-regio die de commissaris-generaal bij het administratief dossier heeft gevoegd (AD, stuk 12, Kaart: Somalia – Hiraan Region – Buldo Burto district) – een kaart die in weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel wel degelijk leesbaar is, waarop haar dorp Halgan wél te vinden is en die wél toelaat om afstanden in te schatten -, dat zij de dorpen niet correct kon lokaliseren. Aan haar nota met opmerkingen heeft de verwerende partij ter verduidelijking trouwens een uitvergroete versie van deze kaart toegevoegd (nota met opmerkingen, bijlage). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het opmerkelijk is dat verzoekster bepaalde dorpen wel correct kan situeren, doch van andere dorpen nog nooit blijkt te hebben gehoord, hoewel deze (ook) vlakbij Halgan liggen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 19 februari 2016, p. 7 – 10). Van 'Garaashka', 'Habas Weyn', 'Xoofow', 'Dhaxlar', nederzettingen die in de onmiddellijke omgeving (binnen een straal van 10km) liggen van haar geboortedorp, had verzoekster nog nooit gehoord of kon zij niet situeren (*Ibid.*). Er dient te worden vastgesteld dat de dorpen, waarvan verzoekster aangeeft dat ze het dichtst bij Halgan liggen (met name Gararsyani in het noorden en Bero Yabaal in het zuiden (*Ibid.*, p. 7)), in werkelijkheid dorpen zijn die zich langsheen de grote weg een heel eind van haar geboortedorp bevinden. Het feit dat verzoekster via het internet een overzichtskaart heeft opgesnord (<http://www.globalmaps.xyz/plc/6341702>) die weinig geografische informatie bevat en waaruit zou blijken dat het eerste en enige dorp op de weg in het noorden Gararsyani zou zijn, doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven vaststellingen op basis van de meer gedetailleerde landkaart die door de commissaris-generaal werd gehanteerd. Verzoekster blijkt trouwens evenmin in staat de afstand in te kunnen schatten tussen haar dorp en een aantal nabijgelegen dorpen, terwijl ze de afstand naar verder gelegen plaatsen (Buldo Burto, een plaats waar verzoekster stelt nooit te zijn geweest), dan weer wel blijkt te kunnen gissen (*Ibid.* p. 7 – 10). Verzoekster is op de hoogte van de rivier Shabelle nabij Halgan, maar kan de afstand daarnaartoe niet aangeven (*Ibid.*, p. 11 – 12). Het feit dat verzoekster de grotere plaatsen langsheen de weg kan situeren en de afstand daarheen, maar niet op de hoogte lijkt te zijn van de plaatsen dichtbij haar geboortedorp hoewel zij beweert dit nooit te hebben verlaten, vormen een bijkomende indicatie dat een en ander is ingestudeerd op basis van een weinig gedetailleerde landkaart. De kennis over de dorpen die vlakbij de plaats liggen die zij beweert nooit te hebben verlaten (*Ibid.*, p. 5 – 6 + 8 + 27) vormt immers een veel betere maatstaf voor het doorleefde karakter van haar kennis dan de benamingen en de afstanden van plaatsen die verder van de eigen leefwereld verwijderd zijn. In die zin komt de uitleg van verzoekster in haar middel dat zij de tussenliggende dorpen niet kent en geen afstanden kan inschatten omdat zij altijd thuis diende te blijven, omdat zij nog jong is en er oorlog heerst en aldus de informatie *"tweedehands"* was, enigszins bevreemdend over. Aangezien verzoekster een twintigtal jaren heeft doorgebracht in haar geboortedorp, mag van haar juist worden verwacht dat ze beter op de hoogte is van de vlakbij gelegen dorpen, maar minder informatie kan verschaffen over plaatsen die op grotere afstand liggen. Met betrekking tot de vastgestelde onwetendheid van verzoekster over de dorpen die zij tegenkwam tijdens haar vluchtroute van Beletweyne naar de grensplaats Ferer, waarbij zij verklaarde enkel bomen, planten, huizen en de weg te hebben gezien (*Ibid.*, p. 22), stelt verzoekster in haar middel dat zij toen niet de tijd had genomen om deze plaatsen te memoriseren. De Raad merkt op dat de opvallende onwetendheid van verzoekster over de plaatsen die zij gedurende een urenlange rit zou zijn gepasseerd slechts één element vormt in een hele reeks onwetendheden, waaruit blijkt dat verzoekster een onvoldoende doorleefde kennis tentoonspreidt van haar beweerde regio van afkomst, waardoor haar beweerde herkomst en nationaliteit op de helling komen te staan. In haar middel haalt verzoekster geen overtuigende argumenten aan om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.9. Wat verzoeksters verklaringen over de activiteiten van Al-Shabaab in haar herkomstregio betreft, wijst de Raad erop dat hij in het kader van de volle rechtsmacht niet gebonden is door de motieven van de commissaris-generaal. Ook wanneer de Raad één element van de motivering in de beslissing van de commissaris-generaal niet dienstig zou achten, kan hij op grond van de overblijvende motieven, of eventueel eigen motieven, tot een weigering besluiten (RvS 16 juni 2010, nr. 5.752 (c)). Daargelaten de vraag of van verzoekster kan worden verwacht dat zij chronologisch kan inschatten wanneer exact de Unie van Islamitische Rechtbanken en Al-Shabaab aan de macht waren en verdreven werden of tot welke clan de provinciegouverneur behoorde, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster geen doorleefde ervaringen heeft met het leven na de invoering van de Sharia door Al-Shabaab. Zo vroeg de *'protection officer'* meerdere keren naar concrete incidenten met Al-Shabaab in haar dorp. Verzoekster kon echter niet meer vertellen dan de dooddoeners, dat meisjes niet zonder hijab mochten weggaan, dat jongens zich zoals de profeet dienden te kleden, dat de gebedsdiensten gerespecteerd moesten worden en dat meisjes die de kledingvoorschriften niet volgden, gestraft werden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 19 februari 2016, p. 19). Concreet gevraagd naar incidenten waarbij vrouwen door Al-Shabaab werden gestraft, antwoordt verzoekster ontwijkend dat er wel vrouwen zijn geweest die werden gestraft maar dat zij daar niet bij was. Een specifiek voorbeeld kan verzoekster niet geven, want zij was *"niet aanwezig"* en heeft het niet met haar eigen ogen gezien (*Ibid.*). Verzoekster stelde verder dat *"Diegenen die niet deden wat ze vroegen, diegene die niet luisteren"* door Al-Shabaab werden gearresteerd, maar wederom gevraagd naar concrete gebeurtenissen kan zij niks specifiek aangeven (*Ibid.*). Verzoekster stelde, na enig aandringen van de *'protection officer'*, gehoord te hebben van koranleraars die door Al-Shabaab zouden zijn opgepakt, maar zij kan hierover niet in detail treden (*Ibid.*, p. 19 – 20). Thans in haar middel verschuilt verzoekster zich achter het argument dat ze altijd thuis bleef bij haar moeder en nooit buiten ging en ze geen weet heeft van concrete incidenten *"(...) en er dan ook geen kon geven."* Dat verzoekster, die haar gehele leven enkel en alleen maar in Halgan heeft verbleven, en wier persoonlijke asielrelaas gestoeld is op het feit dat zij in naam van Al-Shabaab een aanslag zou moeten plegen (*Ibid.*, p. 23), geen enkel ander concreet incident kan weergeven dat in haar dorp zou hebben plaatsgevonden, ondergraaft in belangrijke mate zowel haar algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van de specifieke vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoekster kan zeker niet worden bijgetreden waar zij in haar middel beweert dat zij *"kennis heeft van de problemen en het bewind"*.

2.10. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de weinig doorleefde verklaringen van verzoekster over het dagelijkse leven in haar dorp. Betreffende natuurrampen verwees verzoekster naar de droogte van 2011 en het feit dat er toen water en voedsel werd uitgedeeld. Volgens verzoekster heeft die droogte geen grote impact gehad op haar en haar gezin. Van een andere droogte heeft verzoekster geen weet (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 19 februari 2016, p. 20). Uit het administratief dossier blijkt echter dat de regio van verzoekster zowel in 2011 als in 2014 werd getroffen door extreme droogte, die een groot aantal mensen trof, en die aanleiding gaf tot hongersnood door vee sterfte. De broodnodige humanitaire hulp kon maar moeilijk ter plaatse geraken wegens de aanwezigheid van Al-Shabaab in de regio (AD, stuk 12, Landeninformatie, Artikels i.v.m. droogte en hongersnood van 2011 en 2014). In haar middel wijst verzoekster erop dat zij slechts 18 jaar oud was en beweert zij dat het leven gewoon door ging omdat haar familie een beroep deed op water- en voedselpakketten. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat het wegens de omvang van de droogte volstrekt ongeloofwaardig is. In haar middel stelt zij dat de commissaris-generaal *"geen enkele rekening houdt bij de beoordeling van de afkomst van verzoekster met de resem informatie die door verzoekster wel degelijk correct gegeven werd"*, maar zij verduidelijkt niet om welke informatie dit zou gaan. Nochtans kon uit de gebrekkige geografische kennis en het weinig doorleefde karakter van haar verklaringen over Al-Shabaab en het dagdagelijkse leven in haar dorp rechtsgeldig worden geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt werkelijk uit Somalië afkomstig te zijn, waardoor zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster in haar middel een nieuw asielmotief naar voren schuift. Onder een titel betreffende de onmogelijkheid om de nationale bescherming in te roepen, brengt verzoekster plots aan dat zij het slachtoffer werd van vrouwelijke genitale mutilatie en dat zij een besnijdenis (type 3) heeft ondergaan. Hierbij verwijst verzoekster naar de bij haar verzoekschrift gevoegde attesten (Verzoekschrift, bijlagen 2-4), en dat dit bij haar *"(...) thans angsten opwekt, doch dat dat ingeval van terugkeer naar Somalië voor bijkomende problemen zal zorgen vanwege haar familie, die haar fysieke integriteit in het gedrang riskeren te brengen."* Volgens verzoekster vormt haar besnijdenis een bijkomende bevestiging dat zij wel degelijk afkomstig is van Somalië *"(...) waar 98% van*

de vrouwelijke bevolking deze “behandeling” dient te ondergaan...”. Verzoekster meent dat dit aspect niet werd onderzocht en er “zelfs” niet naar werd gevraagd, waarbij zij erop wijst dat zij zelf over dit element niet durfde te praten wegens het intiem karakter ervan en dat de medische attesten gewag maken van psychologische problemen, problemen die volgens haar een invloed kunnen hebben op haar relaas. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zeker geen onzorgvuldigheid kan worden verweten omdat een aspect van verzoeksters asielrelaas, dat zij voor het eerst na het nemen van de beslissing tot uiting brengt, niet zou zijn onderzocht. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster niet eerder over haar besnijdenis heeft gerept omdat zij er niet over durfde te praten en zij ten tijde van het verhoor haar regels had, komt het vreemd over dat zij haar verzoek om internationale bescherming slechts baseert op haar genitale verminking nadat zij in kennis werd gesteld van de weigeringsbeslissing. Waar verzoekster stelt dat deze verminking een bijkomende bevestiging is van haar afkomst uit Somalië, kan zij niet worden gevolgd. Door erop te wijzen dat in Somalië een belangrijk percentage van de vrouwen besneden is, kan zij haar afkomst uit Somalië of haar recente verblijf in Somalië niet aannemelijk maken omdat zij niet aantoonde dat deze praktijk enkel in Somalië zou voorkomen. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat haar relaas zou zijn beïnvloed door psychologische problemen, zoals zij in haar middel beweert, aangezien zowel verzoekster als de aanwezige raadsman *in fine* van het gehoor uitdrukkelijk bevestigden dat zij alles goed begrepen hadden en geen vragen of opmerkingen hadden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 19 februari 2016, p. 27). Ter terechtzitting wijst de aanwezige raadsvrouw erop dat er als gevolg van de infibulatie bepaalde medische complicaties optreden en dat verzoekster hiervoor operatieve ingrepen dient te ondergaan. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel gewag maakt van “*bijkomende problemen*” in geval van een terugkeer naar Somalië, maar deze problemen nergens koppelt aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Indien verzoekster aan haar medische toestand een verblijfsrecht zou willen ontleen, kan zij hiervoor een aanvraag indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het maakt geen schending uit van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet om te oordelen dat een asielaanvraag die uitsluitend is gesteund op de gezondheidstoestand van de aanvrager enkel op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden behandeld (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). Aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn immers geen verzoeken om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Bodj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36).

2.12. In haar tweede middel stelt verzoekster dat er in de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd of zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Dienaangaande dient er op te worden gewezen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt tot voor haar vertrek enkel en alleen in Halgan, Somalië, te hebben verbleven. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan er in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet, worden aangenomen. Dit wordt, in weersprek van verzoeksters beweringen, in de bestreden beslissing aangegeven: “(...) *Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in Somalië voor uw aankomst in België niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Halgan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...).*” Waar verzoekster nog een tegenstrijdigheid meent te zien in de bestreden beslissing omdat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus geen geloof werd gehecht aan haar Somalische nationaliteit maar bij de bespreking van subsidiaire beschermingsstatus deze wel wordt aanvaard nu er daarbij op wordt gewezen dat er door een gebrek aan medewerking van haar kant niet kan worden bepaald uit welke regio van Somalië zij afkomstig is, kan zij niet worden gevolgd. Aangezien verzoekster haar herkomst uit Somalië niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt het, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, evenmin mogelijk om te bepalen in welke regio binnen Somalië verzoekster kan worden gesitueerd om een mogelijk intern vestigingsalternatief op grond van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet te onderzoeken. Bijgevolg

kan er geen beoordeling plaatsvinden van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.13. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet stelt verzoekster dat de commissaris-generaal dient toe te geven dat sommige delen van Somalië nog altijd allesbehalve veilig zijn. Dit wordt ook niet ontkend. De bestreden beslissing geeft aan dat de veiligheidssituatie regionaal zeer verschillend is en dat het daarom, zoals *supra* reeds gesteld, van essentieel belang is om duidelijkheid te scheppen over de regio of regio's waar men heeft verbleven, gelet op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op grond van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: “(...) De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië. (...)”. Vermits verzoekster er niet in geslaagd is haar herkomst uit Somalië aannemelijk te maken, treedt de Raad voormelde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing bij.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, noch van de aangevoerde artikelen uit de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN